

Zitting 2000-2001

8 februari 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BUITENLANDSE EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

Interpellatie van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over het taalgebruik van de in Brussel gevestigde ambassades en het beleid van de Vlaamse regering om het meertalig karakter van België uit te dragen

Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over "phasing-out"-steun aan het Meetjesland

Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

Donderdag 8 februari 2001

VOORZITTER : De heer Luc Van den Brande

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.09 uur.*

Interpellatie van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over het taalgebruik van de in Brussel gevestigde ambassades en het beleid van de Vlaamse regering om het meertalig karakter van België uit te dragen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Overmeire tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over het taalgebruik van de in Brussel gevestigde ambassades en het beleid van de Vlaamse regering om het meertalig karakter van België uit te dragen.

De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, het uitgangspunt van deze interpellatie is de vaststelling dat de Vlamingen de meerderheid van dit land vormen en dat Vlaanderen dit land economisch en financieel overeind houdt. Vele Vlamingen hebben dezelfde perceptie over België, maar ik vrees dat het buitenlands beeld heel anders is.

In de negentiende eeuw werd België opgericht als een Franstalig land. Langzaam zijn we geëvolueerd naar een officieel tweetalig, en zelfs drietalig land met een federale structuur. In het buitenland heeft België het imago van een land waar de taalverhoudingen bijzonder gevoelig zijn. Het lijkt me evident dat ambassades die in Brussel zijn gevestigd, van deze feiten op de hoogte zijn en er rekening mee houden.

In totaal zijn 165 ambassades van soevereine staten in Brussel gevestigd. Ambassades zijn instellingen die worden gekenmerkt door een grote mate van hoffelijkheid en fijngevoeligheid. Het zijn immers antennes die politieke signalen opvangen en uitzenden. Ze vormen de visitekaartjes van de landen die ze vertegenwoordigen. Bijgevolg is het logisch te verwachten dat de ambassades in Brussel fijngevoelig reageren op de Vlamingen en ons taalgebruik.

We namen de proef op de som, en de resultaten vielen tegen. We lieten een stagiaire, die niet eens tot onze partij behoort, contact opnemen met ambassades. De test bestond uit drie componenten. Ten eerste bekeken we hoe de ambassade zich voorstelt in het telefoonboek. Ten tweede onderzochten we in welke taal de ambassade telefonisch reageert. Ten derde onderzochten we of op de ambassade personeel aanwezig was om mensen in het Nederlands te woord te staan. Aan de geïnteresseerden overhandig ik graag de gedetailleerde resultaten van de studie.

Ik geef u de belangrijkste resultaten. Van de 165 in Brussel gevestigde ambassades waren er slechts 33 ook in het Nederlands vermeld in het telefoonboek. Voor ons onderzoek concentreerden we ons met name op de lidstaten en kandidaat-lidstaten van de EU. We gaan er immers vanuit dat we vooral met die landen in contact staan en dat die landen kwalitatief het belangrijkste zijn. Van de 14 lidstaten van de EU die in Brussel een ambassade hebben, zijn er zes die zich enkel in het Frans laten vermelden, acht in beide talen. Van de 13 kandidaat-lidstaten zijn er tien die zich enkel in het Frans laten vermelden. Alleen Cyprus, Tsjechië en Slovenië worden ook in het Nederlands vermeld. De ambassade van Cyprus heeft trouwens een uitstekende reputatie op dit vlak : we ontvangen regelmatig informatie in correct Nederlands.

Van Overmeire

De resultaten over het telefonisch onthaal zijn nog pijnlijker. Van de 14 ambassades van de EU-lidstaten is er slechts één die zich automatisch ook in het Nederlands voorstelde. Tien andere spraken ons enkel in het Frans aan. Ook bij twaalf van de dertien kandidaat-lidstaten werden we enkel in het Frans aangesproken.

De belangrijkste component van het onderzoek was de vraag of in de ambassades iemand aanwezig was om bezoekers in het Nederlands te woord te staan. Het resultaat viel redelijk goed mee. Van de elf ambassades van de EU-lidstaten die we konden bereiken, werden we in negen ook in het Nederlands te woord gestaan. De situatie in de Duitse ambassade was nogal merkwaardig : er was wel iemand in dienst die Nederlands sprak, maar die was niet aanwezig. Ik vind dit nogal zwak voor een land als Duitsland. De Ierse ambassade heeft niemand in dienst die Nederlands spreekt. Bij de 13 ambassades van de kandidaat-lidstaten konden we enkel in het Nederlands terecht bij de ambassades van Turkije, Slovenië en Cyprus. In minstens negen ambassades van de kandidaat-lidstaten spreekt bijgevolg niemand Nederlands, wat een heel slecht resultaat is.

Welke politieke conclusie kunnen we uit dit onderzoek trekken ? Voor heel veel landen blijft België de facto een eentalig Franstalig land. Andere landen vinden het bijgevolg niet nodig om de meerderheid van dit land in de eigen taal te woord te staan. De situatie lijkt me uitzonderlijk. Ik kan niet geloven dat er in Kopenhagen ambassades zijn waar niemand Deens spreekt, of ambassades in Stockholm waar niemand de Zweedse taal machtig is. Ik kan begrijpen dat een Afrikaans land met een beperkt budget met problemen kampt om iemand te vinden die goed Nederlands praat, maar van de kandidaat-lidstaten van de EU mag toch worden verwacht dat ze ervan op de hoogte zijn dat de meeste inwoners van dit land Nederlandstalig zijn en dat ze bijgevolg de nodige voorzieningen treffen.

Wie treft schuld ? Blijkbaar is het overgrote deel van de ambassades niet op de hoogte van de gevoeligheid van de taalkwestie in dit land. Ik kan me niet inbeelden dat ambassades, die neutrale partijen zijn, van kwade wil zijn. Het lijkt me een vorm van elementaire beleefdheid dat de Nederlandstalige meerderheid van dit land, door de ambassades in de eigen taal wordt bediend. De Vlaamse regering en het Vlaams Parlement moeten ook in aanmerking nemen dat de ambassades een informatie-

opdracht hebben. Ze verzamelen politieke informatie ten behoeve van de regering van hun moederland. Als die ambassadeurs enkel Frans of Engels spreken, kunnen ze enkel de Franstalige pers raadplegen, zeg maar *Le Soir* en *La Libre Belgique*. Als dit hun enige bron van informatie over de politieke toestand van dit land is, komt mijns inziens het Vlaams belang in het gedrang. Deze ambassades zullen immers door een Franstalige bril kijken. We weten allemaal hoe gekleurd en vertekend het beeld in de Franstalige pers is van wat er in Vlaanderen gebeurt.

Kan de minister-president ons meedelen hoe de relaties tussen de Vlaamse regering en de in Brussel gevestigde ambassades momenteel zijn ? In welke taal wordt er in communicatie getreden met deze ambassades ? Bent u zich bewust van de zonet geschetste problematiek en welke initiatieven zal de Vlaamse regering ontplooiën om hieraan te verhelpen ?

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, in de vorige legislatuur hebben we reeds de aandacht gevestigd op deze niet altijd aanvaardbare toestanden, en gevraagd om hiertegen op te treden. Ik kan deze interpellatie in grote lijnen bijtreden, ongeacht de initiatiefnemende partij. Er zou verbetering in deze situatie moeten komen.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik sluit mij aan bij de heer Van Grembergen. Als de informatie die we zonet vernamen juist is, dan gaat het om een ernstig probleem, dat dringend moet worden aangepakt. In een land waar de overgrote meerderheid Nederlandstalig is, worden de ambassades geacht het publiek te woord te kunnen staan in het Nederlands.

De heer Luc Van den Brande, voorzitter : Ook ik ben bekommerd om de problematiek die de heer Van Overmeire aanbracht.

In mijn vroegere hoedanigheid van verantwoordelijke voor het buitenlands beleid van Vlaanderen, kan ik bevestigen dat deze toestand inderdaad reeds eerder onder onze aandacht werd gebracht, meer bepaald omstreeks 1997. In dergelijke aangelegenheden kan je natuurlijk niets opleggen. We hebben daarom een brief geschreven aan alle am-

Voorzitter

bassadeurs, waarin we uitlegden dat het gebruik van het Nederlands niet alleen een zaak van elementaire beleefdheid was, maar ook in hun eigen belang : het is noodzakelijk om aansluiting te vinden bij de Belgische werkelijkheid. Sommige ambassadeurs hebben toen inderdaad bijgestuurd.

Slechts enkele ambassadeurs waren het Nederlands machtig. De heer Kiss, de ambassadeur van Hongarije, sprak bijvoorbeeld perfect Nederlands. Sommige Centraal-Europese landen proberen om een zekere logica in de rotatie van hun diplomatiek personeel te brengen en bijvoorbeeld een accreditatie in Nederland te laten volgen door een in België. Dat lukt natuurlijk niet altijd.

De informatie over de Belgische samenleving komt in de praktijk in vele ambassades inderdaad uit twee Franstalige kranten. Zelfs ambassadeurs van federale landen hebben me bevestigd dat hun enige bron deze dagbladen waren. Zij vertrekken voor hun informatieopdracht dus inderdaad van gebrekkige bronnen. Voor sommige landen is het echter onmogelijk iemand in dienst te nemen die het Nederlands machtig is. Ik had ooit een gesprek met een ambassadeur die zijn eigen secretaresse en zijn eigen chauffeur bleek te zijn. In zo'n gevallen kan je natuurlijk niet veel verwachten.

Veel landen die bezuinigden op hun diplomatieke vertegenwoordiging, voegden daarenboven de bilaterale ambassade en de ambassade bij de Europese Unie of bij de NATO samen. Zuid-Afrika is daar een duidelijk voorbeeld van. Om velerlei redenen heeft men daar gerationaliseerd. Hetzelfde geldt echter voor andere ambassades. Men krijgt een andere aanpak omdat men geaccrediteerd is bij de Europese Unie of bij een multilaterale organisatie. Dat is echter geen argument om bij de bilaterale betrekkingen niet de vanzelfsprekende beleefdheid en voorkomendheid te hebben om de taal van de meerderheid van dit land te hanteren. De bezorgdheid van deze commissie is terecht.

Minister-president Dewael heeft het woord.

Minister-president Patrick Dewael : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de heer Van Overmeire heeft gezegd dat het onderzoek werd uitgevoerd door iemand die niet tot zijn partij behoort. Dat verhoogt natuurlijk de geloofwaardigheid van het

cijfermateriaal dat hij in zijn interpellatie naar voren heeft gebracht.

Wat de heer Van Overmeire opmerkt, klopt inderdaad grotendeels. Het is aberrant dit te moeten vaststellen. De Vlaamse regering ontwikkelt echter wel degelijk een aantal initiatieven. Wat baten echter kaars en bril, als den uil niet zien en wil. Wij maken heel wat materiaal over zodat men zich correct kan informeren over wat er reilt en zeilt in Vlaanderen. Zo zijn er het driemaandelijks tijdschrift 'Flanders-La Flandre', mailings, 'Profiel Vlaanderen', 'Vlaanderen in Cijfers', de beleidsnota's, enzovoort. Een ander voorbeeld is de 'Knipselkrant', waarmee we andere dan door La Libre Belgique en Le Soir gebrachte informatie willen door spelen.

Daarnaast ontvang ik uiteraard de ambassadeurs. De gebruikte taal is dan meestal het Engels of het Frans. Ik merk wel op dat de ambassadeur van Frankrijk perfect Nederlands spreekt.

De voorzitter : Hij is gehuwd met een Nederlandse en komt van de Elzas.

Minister-president Patrick Dewael : Het diplomatiek corps wordt tijdens de 11-juliviering ontvangen in het Hotel Errera. Allemaal goed en wel, dit neemt niet weg dat ze zich in een drietalig land, met een meerderheid aan Nederlandstaligen, inderdaad heel vaak uitsluitend van het Frans bedienen.

De vraag is natuurlijk wat men daaraan kan doen. We moeten hier geen partijpolitiek debat van maken. Destijds heeft men een aanbeveling verstuurd. We hebben daar ook al een aantal keren de nadruk op gelegd. Ik neem me voor om in niet mis te verstane bewoordingen opnieuw een schrijven te richten aan de betrokkenen, en zeker aan de ambassadeurs van de lidstaten van de Europese Unie, waarin staat dat die toestand niet langer aanvaardbaar is. In eerste instantie kan dit in wat meer diplomatische termen gebeuren. Indien men de zaken dan nog naast zich neerlegt, moeten we nagaan welke andere wegen we kunnen bewandelen. Ik breng u in ieder geval op de hoogte van de resultaten van mijn schrijven.

De voorzitter : De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire : Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Ik verheug me erover dat de andere commissieleden mijn bezorgdheid delen.

Mijnheer de minister-president, men heeft vroeger reeds bepaalde initiatieven genomen, maar blijkbaar met weinig succes. Waarom gebeurt in België niet hetzelfde als in Nederland, Denemarken, Zweden en Finland ? Wat is het antwoord van de ambassadeurs ?

Minister-president Patrick Dewael : Ik heb op dit ogenblik nog geen schriftelijk verzoek verstuurd. Dat zal nu gebeuren. Ik hecht veel belang aan deze zaak. Ik maak de betrokkenen af en toe attent op het probleem. Gisteren had ik trouwens nog een gesprek met een aantal ambassadeurs. Ik weet niet welk antwoord de voorzitter gekregen heeft op zijn schrijven van 1997. Ik zal me daarover informeren bij mijn administratie.

De heer Luc Van den Brande, voorzitter : Daar moeten nog sporen van terug te vinden zijn. We hebben toen een aantal antwoorden gekregen. Men zei dat men onze bezorgdheid begreep, en dat men aan het probleem zou werken. Een aantal onder hen verklaarde bij het aanwerven van een nieuw diplomatiek medewerker of bij mutaties hiermee rekening te houden. Sommigen hebben dit voornemen ook op papier gezet. Hoe men de uitvoering ziet, is nog een andere zaak.

De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Ik vind dat het federale departement Buitenlandse Betrekkingen daar een verantwoordelijkheid in heeft. Alle ambassadeurs komen met hun geloofsbrieven bij het staatshoofd. Op die manier aanvaardt de staat dat iemand wordt geaccrediteerd. Er zijn nog geen politieke incidenten geweest, maar dat kan nog komen. Grondwettelijk is het staatshoofd het hoofd van de regering. Er kunnen zich situaties voordoen waarbij het staatshoofd in een penibele situatie komt. Ik dring er dan ook op aan dat deze schrijnende situatie onder de aandacht wordt gebracht van het departement Buitenlandse Betrekkingen. Als een ambassadeur hier komt, dan is enige hoffelijkheid van zijn kant wel gepast.

De heer Luc Van den Brande, voorzitter : Er is natuurlijk ook het probleem van de wederkerigheid. Vlaanderen doet inspanningen. Ik geef het voorbeeld van de vertegenwoordigers van Export Vlaanderen in Japan en China. Het was geen absolute voorwaarde dat ze de taal spraken, maar het hielp wel. Ik kan me de reactie van de Chinezen

voorstellen wanneer hun ambassadeur zou worden gevraagd Nederlands te spreken als voorwaarde voor accreditatie. Volgens de conventie van Wenen en een aantal andere is het geen imperatieve voorwaarde om de taal van het gastland te spreken.

Ik vind het een goed idee van de heer Van Grembergen om dit onder de aandacht te brengen van het federale departement Buitenlandse Betrekkingen. Ik wilde enkel wijzen op het wederkerigheidsprincipe. Ik denk ook niet dat alle Belgische ambassadeurs de taal machtig zijn van het land waar ze geaccrediteerd zijn. We mogen bovendien niet de indruk wekken dat we ons een minderheid voelen.

Minister-president Patrick Dewael : Als ik de heer Van Overmeire zeg dat deze toestand niet kan, dan heb ik het inderdaad voornamelijk over de wijze waarop de ambassade zich richt tot het grote publiek. Hij geeft cijfers over hoe ze in het telefoonboek staan en over de taal waarin ze de mensen te woord staan. Ik vind dié toestand onaanvaardbaar. Het is belangrijk te wijzen op de taalsituatie in ons land. Dat kan misschien ook via onze ambassadeurs in die vreemde landen.

Een ander aspect is de taal die de ambassadeurs zélf machtig zijn. Die twee zaken mogen niet met elkaar worden verward. De heer Aelvoet die hier ook aanwezig is, is attaché voor Vlaanderen in Nederland. Hij vestigt mijn aandacht erop dat in Nederland het ministerie van Buitenlandse Zaken en de koningin in al hun relaties met het diplomatieke korps enkel het Engels hanteren.

Mijn ervaring is dat het merendeel van de ambassadeurs zich wel inleeft in de situatie van ons land. Ze zijn erg goed op de hoogte van wat reilt en zeilt in Vlaanderen. Ik geef het voorbeeld van het initiatief van onder andere de Warande. Alle ambassadeurs van de Europese Unie kregen de kans om provincie per provincie aan te doen en er kennis te maken met het levende Vlaanderen. Dat was een groot succes.

Ze zijn inderdaad de drie talen niet machtig en de communicatie verloopt niet altijd goed. Ik vraag steeds om een poging te doen in het Nederlands en als het niet lukt schakelen we over op een andere taal. De schriftelijk communicatie vanuit onze administratie Buitenlands Beleid en mijn kabinet verloopt steeds in het Nederlands.

Mij stoort vooral de wijze waarop zo'n ambassade zich profileert en gedraagt in Brussel. Dat wijst op een gebrek aan hoffelijkheid en dat is onaanvaardbaar.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Miel Verrijken : Zoals u wellicht weet, waren de drie of vier laatste Amerikaanse ambassadeurs in Nederland perfect Nederlandstalig. Ook in de North European Desk beheerst men het Nederlands perfect. Misschien kunt u ook aan president Bush suggereren ervoor te zorgen dat hij een ambassadeur stuurt die het Nederlands machtig is.

Op cultureel gebied verloopt de communicatie met de diverse landen prachtig. Mijn vragen aan Japan worden in het Nederlands beantwoord. Als ik een in het Engels gestelde vraag richt aan de British Council krijg ik zelfs een antwoord in het Nederlands terug. Ook met Frankrijk, Duitsland en Italië heb ik uitstekende ervaringen. Het hoofd van de Italiaanse culturele dienst is zelfs iemand die uit Limburg afkomstig is.

Tot slot wil ik benadrukken dat geen enkel 'serieus' Europees land het zou aandurven in Zwitserland een ambassadeur aan te stellen die niet het Frans én het Duits machtig is.

De heer Luc Van den Brande, voorzitter : Ik wil er nog op wijzen dat onze Nederlandse burenen geen goed voorbeeld zijn inzake het gebruik en het belang van het Nederlands. Herinner u maar hun EU-voorzitterschap in 1990 waarbij alles in het Engels verliep, iets waartegen hevig geprotesteerd werd. Tijdens hun laatste voorzitterschap hebben ze gelukkig het Nederlands opnieuw als voertaal gehanteerd.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Van Overmeire en door de heer Van Grembergen werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aange-

legenheden, over "phasing-out"-steun aan het Meetjesland

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Roo tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over "phasing-out"-steun aan het Meetjesland.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, het is met een bijzonder groot genoegen dat ik naar deze commissie kom. Het is zelfs mijn vurige wens er ooit deel van uit te maken.

Ik wil eerst even verduidelijken op welke regio – waar zowel ikzelf als de heer Van Grembergen wonen – mijn vraag om uitleg betrekking heeft.

Het betreft het Meetjesland, een plattelandsregio in het noordwesten van de provincie Oost-Vlaanderen. Deze regio grenst aan West-Vlaanderen en Nederland en heeft Eeklo als kleinstedelijk centrum.

De Europese commissie erkende de streek als doelstelling-5B-gebied. De Vlaamse overheid sloot zich daarbij aan, en er werd een systeem van cofinanciering uitgebouwd. De gelden van dit fonds zijn voorbehouden voor het Meetjesland omwille van de geringe bevolkingsdichtheid, het uitgesproken agrarisch karakter van de streek, en een gemiddeld inkomen van de bevolking dat de voorbije twintig jaar ongeveer 10 percent onder het Vlaams niveau lag. Verder is er ook sprake van een hogere werkloosheidsgraad.

Op 26 oktober 1999 heb ik de minister-president daarover een vraag gesteld. Hij heeft me toen gezegd dat er een uitdoofregeling zou worden uitgewerkt voor de periode na het 5B-tijdperk van 1994 tot 1999. Die regeling zou erop neerkomen dat tot eind 2005 op basis van doelstelling 2 steun wordt verleend door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling. Verder wordt tot eind 2006 op basis van doelstelling 3 steun verleend door het Europees Sociaal Fonds. Er wordt ook steun verleend door de afdeling Garantie van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, dat de plattelandsontwikkeling steunt.

Ik wil de minister-president enkele vragen stellen. Wat is het precieze bedrag waarop het Meetjesland recht heeft in het kader van de uitdoofregeling? Wat is de stand van zaken met betrekking tot het

De Roo

programmadocument over de uitdoofregeling? Heeft de regering dat document reeds goedgekeurd? Worden de actieve levende krachten van de regio daarbij betrokken, en zo ja, hoe gebeurt dat? Welke actoren werden en/of worden bij de opmaak van het dossier betrokken? Zijn de formulieren voor de aanvragen van steun voor projecten reeds opgemaakt? Als dat het geval is, naar wie worden die verstuurd? Als dat niet zo is, wanneer zullen deze formulieren worden opgesteld? Men mag geen tijd verloren laten gaan. Men weet ook dat naarmate de tijd vordert deze regeling steeds minder middelen opbrengt.

Welke dossiers zijn reeds ingediend? De vorige minister-president weet zeer goed dat in de 5B-regio's in een overgangsregeling is voorzien waardoor grotere ondernemingen meer expansiesteun kunnen krijgen. Die regeling kwam tot stand in het kader van de uitwerking van de bufferregeling voor de regio rond Kortrijk, die de regio van Moeskroen beconcurrert. Geldt die hogere expansiesteun ook tijdens de uitdoofregeling? Die vraag moet misschien worden voorgelegd aan minister Van Mechelen. Aangezien dit systeem is tot stand gekomen met de hulp van de toenmalige minister-president, wil ik ze echter ook hier stellen.

De voorzitter : Minister-president Dewael heeft het woord.

Minister-president Patrick Dewael : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik zal – in het licht van de voorgaande interpellatie – het woord 'uitdoofregeling' gebruiken om het woord 'phasing-out' niet in de mond te moeten nemen. Volgens de uitdoofregeling heeft het Meetjesland in de periode 2000-2005 recht op 3.561.000 euro uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling. De Vlaamse regering heeft het programma-Meetjesland goedgekeurd op 26 mei 2000. Het dossier is ingediend bij de Europese Commissie. Op dit ogenblik onderzoeken de diensten van de Europese Commissie het dossier, en de onderhandelingen bevinden zich in de eindfase. De definitieve goedkeuring wordt verwacht voor maart of april.

De voorbereiding van het programmadocument steunt op een ruime raadpleging van de streek. U sprak over de actieve levende krachten van de regio. Bij de raadpleging zijn de volgende actoren

betrokken : de gemeentebesturen van de vijf betrokken gemeenten, het streekplatform Meetjesland, de regionale en provinciale autoriteiten bevoegd voor milieu, toerisme, economie en landbouw, de sociale partners. Het beheer van het programma gebeurt door de provincie Oost-Vlaanderen. De selectie en opvolging van de projecten zal gebeuren door een managementcomité, dat wordt ondersteund door een secretariaat. De secretariaatstaken worden uitgevoerd door de dienst Externe Betrekkingen van de provincie Oost-Vlaanderen.

In het comité zullen vertegenwoordigers zetelen van de Vlaamse regering, de provincie, de gemeenten, de sociale partners en de bevoegde Vlaamse, provinciale en gemeentelijke administraties. Het programmasecretariaat, belangenorganisaties en eventueel op te richten technische werkgroepen zullen een adviserende rol kunnen spelen. Het monitoringcomité staat in voor de algemene strategie en het algemene toezicht. Dat comité zal worden samengesteld met vertegenwoordigers van de Vlaamse regering, de Europese Commissie, de provinciebesturen, de sociale partners en de bevoegde Vlaamse administraties.

De aanvraagformulieren worden voorbereid door het programma-management. De dossiers zijn nog niet ingediend. Ze zullen beschikbaar zijn nadat de Europese Commissie het programma heeft goedgekeurd. Deze goedkeuring verwachten we in maart of april. De beslissing is een essentiële voorwaarde voor de effectieve start van het programma en voor de indiening van de projectvoorstellen. Men kan dit in de praktijk wel al voorbereiden. Men moet wachten op de goedkeuring door de Europese Commissie alvorens de zaken officieel van start kunnen gaan, maar op dit ogenblik kunnen reeds een aantal voorbereidende activiteiten plaatsvinden. Ik zal de vragen over de expansiesteun alleszins voorleggen aan minister Van Mechelen.

Naast deze programma's dient men ook rekening te houden met de afbakening van de ontwikkelingszones binnen dewelke de expansiewetgeving in verhoogde mate kan worden toegepast. Ik kan hier zelf over meespreken, want de stad waar ik titelvoerend burgemeester ben is na de doelstelling-2-periode als ontwikkelingszone erkend en heeft van een verhoogde toepassing van de expansiesteun kunnen genieten.

De heer Johan De Roo : Ik wil de minister-president allereerst bedanken voor zijn omstandig en geruststellend antwoord. Blijkbaar wordt momenteel al aan dit probleem gewerkt en kan alles binnenkort van start gaan.

Mijns inziens is de expansiesteun tot stand gekomen naar analogie met de ontwikkelingssteun die voor bepaalde regio's gold. Deze ontwikkelingssteun was niet van toepassing op het Meetjesland, maar is later toch uitgebreid naar de 5B-regio's. Aangezien het hier toch een gebied met een zekere achterstand betreft, vraag ik me af of het niet mogelijk is om de verhoogde expansiesteun ook tijdens de uitdovingsregeling toe te passen.

De heer Luc Van den Brande, voorzitter : Ik zou hier graag nog iets aan toevoegen. Beide mechanismen sluiten elkaar niet uit. Het ene mechanisme betreft middelen die voor de realisatie van doelstelling 1 zijn toegelaten. Deze toelating geldt ook voor de vroegere 5B-regio's, die ondertussen in de derde reeks objectieven zijn opgenomen. Het andere mechanisme betreft maatregelen die men op eigen kosten treft.

De heer De Roo heeft daarnet naar de bufferzones verwezen. Ik wil hier toch nog even op de oorsprong van die regeling wijzen. Tijdens de ontwikkeling van de vijf grote doelstellingen heeft men, aan de hand van onder meer de verdeling en het inwonersequivalent, een overmatige toelagemogelijkheid in bepaalde aangrenzende regio's vastgesteld.

De toenmalige situatie in Noord-Frankrijk ligt aan de basis van dit probleem. Aangezien dit losstaat van de omschreven doelstellingen, heeft men toen onderzocht welke gemeenten van een door de Europese Commissie goedgekeurde hogere tegemoetkoming kunnen genieten.

Er waren toen drie dergelijke zones in Europa, namelijk een grenszone tussen Italië en Frankrijk, een grenszone tussen Frankrijk en Duitsland en nog een derde zone die ook is aanvaard.

Misschien loont het de moeite om eens te onderzoeken of men dit aan de ontwikkelingszones kan koppelen. Uiteraard dient dit met Europese goedkeuring en binnen de lijnen van het algemeen beleid te gebeuren.

Dankzij het beleid van de toenmalige Vlaamse regering is onder andere Tongeren er beter van geworden. Dit moet voor alle gebieden kunnen. Om gelijke kansen te krijgen, moet men ook in gelijke omstandigheden kunnen opereren.

Minister-president Patrick Dewael : Dit is niet enkel dankzij de vorige Vlaamse regering, maar ook ondanks de toenmalige burgemeester gebeurd.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.55 uur.*
